

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Αν σας αρέσουν οι ιστορίες με καλό τέλος, είναι προτιμότερο να επιλέξετε να διαβάσετε κάποιο άλλο βιβλίο. Αυτό το βιβλίο όχι μόνο δεν έχει καλό τέλος αλλά δεν έχει ούτε καλή αρχή, ενώ έχει ελάχιστα καλή μέση. Κι όλα αυτά επειδή στη ζωή των τριών νεαρών Μποντλέρ δεν συνέβησαν και πολύ ευχάριστα πράγματα. Η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι Μποντλέρ ήταν έξυπνα, χαριτωμένα και εφευρετικά παιδιά, με όμορφα χαρακτηριστικά προσώπου, ήταν όμως και ιδιαίτερα άτυχα αφού σχεδόν όλα όσα έζησαν ήταν γεμάτα δυστυχία, βάσανα και απόγνωση. Λυπάμαι πολύ που σας τα λέω όλα αυτά, όμως έτσι έχουν τα πράγματα.

Τα βάσανά τους ξεκίνησαν μια μέρα στην ακτή Μπράινι. Τα αδέρφια Μποντλέρ ζούσαν με τους γονείς τους σε μια τεράστια έπαυλη στην καρδιά μιας βρόμικης και θορυβώδους πόλης. Πότε πότε οι γονείς τους τους έδιναν την άδεια να παίρνουν ένα ξεχαρβαλωμένο –που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «ασταθές» ή «έτοιμο να καταρρεύσει»– τραμ και να πηγαίνουν μόνα τους στην παραλία, κάτι σαν σύντομες διακοπές, με την προϋπόθεση ότι θα επέστρεφαν εγκαίρως στο σπίτι για το δείπνο. Εκείνο το ιδιαίτερο πρωινό ήταν γκρίζο και συννεφιασμένο, αυτό όμως δεν πτόησε τα αδέρφια Μποντλέρ. Όταν έκανε ζέση και είχε ήλιο, η ακτή Μπράινι γέμιζε τουρίστες και ήταν αδύνατον να βρει κανείς ένα καλό σημείο για ν' απλώσει την πετσέτα του. Όμως, τις γκρίζες και συννεφιασμένες μέρες τα αδέρφια Μποντλέρ είχαν όλη την παραλία δική τους και μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Στη Βάιολετ Μποντλέρ, τη μεγαλύτερη αδελφή της οικογένειας, άρεσε πολύ να πετάει πέτρες στη

θάλασσα. Όπως οι περισσότερες δεκατετράχρονες ήταν δεξιόχειρας, έτσι έριχνε πιο μακριά τις πέτρες μέσα στα σκοτεινά νερά όταν χρησιμοποιούσε το δεξί της χέρι παρά όταν χρησιμοποιούσε το αριστερό. Καθώς πετούσε πέτρες, κοιτούσε πέρα στον ορίζοντα και σκεφτόταν την καινούρια εφεύρεσή της. Όποιος γνώριζε καλά τη Βάιολετ θα καταλάβαινε ότι εκείνη τη στιγμή ήταν προβληματισμένη, αφού είχε δέσει τα μακριά μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της. Στη Βάιολετ άρεσε ιδιαίτερα να επινοεί και να κατασκευάζει παράξενες συσκευές. Το μυαλό της ήταν γεμάτο τροχαλίες, μοχλούς και γρανάζια, και δεν της άρεσε να την αποσπά τίποτα τεντιμμένο, όπως τα μαλλιά της. Εκείνο το πρωί σκεφτόταν πώς θα έφτιαχνε μια συσκευή που θα βοηθούσε κάποιον να ξαναβρεί μια πέτρα που είχε πετάξει στον ωκεανό.

Στον Κλάους Μποντλέρ, το μεσαίο παιδί και μοναδικό αγόρι της οικογένειας, άρεσε πολύ να εξετάζει τα πλάσματα που ξεβράζονταν με τις

παλίρροιες. Ο Κλάους ήταν λίγο μεγαλύτερος από δώδεκα ετών και φορούσε γυαλιά, κάτι που τον έκανε να δείχνει πολύ έξυπνος. Και *ήταν* έξυπνος. Οι γονείς Μποντλέρ είχαν στην έπαυλή τους μια τεράστια βιβλιοθήκη, ένα δωμάτιο γεμάτο χιλιάδες βιβλία για όλα σχεδόν τα θέματα. Φυσικά, αφού ήταν μόνο δώδεκα ετών, ο Κλάους δεν είχε διαβάσει όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης των Μποντλέρ, είχε όμως ήδη διαβάσει αρκετά από αυτά και το μυαλό του ήταν γεμάτο πληροφορίες. Μπορούσε να ξεχωρίσει έναν αλιγάτορα από έναν κροκόδειλο. Ήξερε ποιος σκότωσε τον Ιούλιο Καίσαρα. Και είχε μάθει πολλά για τα μικροσκοπικά, γλοιώδη πλάσματα που έβρισκε στην ακτή Μπράνι και τα οποία μελετούσε εκείνη την περίοδο.

Στη Σάνι Μποντλέρ, τη μικρότερη αδελφή της οικογένειας, άρεσε πολύ να δαγκώνει αντικείμενα. Ήταν μωρό και πολύ μικροσκοπική για την ηλικία της – ελαφρώς μεγαλύτερη από μια μπότα. Όσο όμως υστερούσε σε μέγεθος τόσο μεγάλα και δυνατά ήταν τα τέσσερα δόντια της. Η Σάνι ήταν

στην ηλικία που κάποιος μιλάει με ακατανόητα σκουξίματα. Εκτός από τις περιπτώσεις που χρησιμοποιούσε μερικές κανονικές λέξεις όπως «μπουκάλι», «μαμά» και «δαγκώνω», οι περισσότεροι άνθρωποι δυσκολεύονταν να καταλάβουν τι έλεγε. Για παράδειγμα, εκείνο το πρωί έλεγε «Τίτα!» ξανά και ξανά, κάτι που πιθανότατα σήμαινε: «Κοιτάξτε αυτή την παράξενη μορφή που φαίνεται μέσα στην ομίχλη!».

Πράγματι, πέρα από την ομιχλώδη ακτή Μπράινι φαινόταν μια ψηλόλιγνη μορφή που κατευθυνόταν προς το σημείο όπου στέκονταν τα αδέρφια Μποντλέρ. Η Σάνι κοιτούσε και έσκουζε ήδη για αρκετή ώρα όταν ο Κλάους σήκωσε το βλέμμα του από τον αγκαθωτό κάβουρα που εξέταζε και είδε και αυτός τη μορφή που κατευθυνόταν προς το μέρος τους. Πλησίασε τη Βάιολετ κι έπιασε το χέρι της, βγάζοντάς την από τις σκέψεις της για την καινούρια εφεύρεσή της.

«Κοίτα», είπε ο Κλάους κι έδειξε τη μορφή που τους πλησίαζε όλο και περισσότερο.